

Carly Phillips

Burlacul

Traducere: PETRUȚA IONESCU

EDITURA LIDER

PROLOG

Sunteți sănătoasă, doamnă Chandler. Si cardiograma și tensiunea arterială sunt normale. Nu e decât un caz nefericit de indigestie. Un antiacid, puțină odihnă, și ar trebui să vă simțiți bine. Doctorița își agăță stetoscopul de gât, notând încă ceva în tabel.

Sentimentul de ușurare alunecă prin trupul Rainei Chandler la fel de puternic ca durerea care o cuprinsese mai devreme. Senzația aceea înfiorătoare din piept și din braț o luase pe nepregătite. Cu toate că își pierduse soțul în urma unui atac de cord la vârstă de treizeci șișapte de ani, Raina nu privise niciodată cu detașare durerile apărute pe neasteptate. Devenise o persoană conștiincioasă în privința sănătății sale, atentă la greutatea ei, și începuse un program de exerciții care constă în plimbări pe jos în pas vioi, rutină pe care o respectase până în ziua de astăzi.

La primul puseu de durere, ea se repezise la telefon, apelându-l pe fiul ei cel mare. Nici măcar amintirile neplăcute, ale mirosurilor sterile și antiseptice din spital, sau griul depresiv al pereților nu o împiedică să se îngrijească de sănătatea sa. Avea o misiune de îndeplinit înainte de a părăsi această lume.

Aruncă o privire către Tânăra și atractiva doctoriță care o întâmpinase la Camera de urgențe. Orice femeie cu o

– Ești nouă în oraș, nu-i aşa? Dar Raina știa răspunsul înainte ca cealaltă să încuvinteze.

Cunoștea pe toată lumea din Yorkshire Falls, cu o populație de 1723 de persoane ce aveau să devină curând 1724, când soția editorului ediției locale a *Yorkshire Falls Gazette* va naște viitorul lor copil. Medicul său generalist fusese dr. Eric Fallon, un prieten apropiat de mulți ani. Văduv ca și ea, Eric sucombăse recent în fața dorinței de a se bucura mai mult de viață și a munci mai puțin. Fiind noul asociat al lui Eric, domnișoara dr. Leslie Gaines avea propriul răspuns în privința unui stres mai redus.

Ea era nou-venită în oraș și, din punctul de vedere al Rainei, acest lucru o făcea nu doar interesantă, dar și o nouă potențială soție pentru podoaabele ei de băieți.

– Ești căsătorită? întrebă Raina. Sper că nu te va supăra întrebarea, dar am trei fiți burlaci și...

Doctorița chicoti.

Sunt în oraș de numai câteva săptămâni, însă reputația fiilor dumneavoastră le-a luat-o mult înainte, doamnă Chandler.

Pieptul Rainei se umflă de mândrie. Erau băieți de treabă, fișii ei. Ei reprezentau marea sa bucurie, iar de curând sursa unei frustrări permanente. Chase, băiatul cel mare, Rick, polițistul favorit al orașului, și Roman, corespondentul său extern și fratele mai mic, cel care se afla acum la Londra, participând la un summit economic.

– Prin urmare, doamnă Chandler...

– Raina, o corectă ea, studiind-o pe amabilă doctoriță. Un râs plăcut, simțul umorului. Îndepărtă imediat posibilitatea ca Tânără să fie sufletul perechei pentru Roman ori pentru Rick.

Conduita ei așezată l-ar plăcisi pe Roman, iar programul de medic ar intra în conflict cu cel al ofițerului Rick. Dar ea putea fi femeia perfectă pentru băiatul cel mare, Chase.

Din momentul în care preluase de la tatăl său, cu aproape douăzeci de ani în urmă, funcția de editor al *Yorkshire Falls Gazette*, el devenise mult prea sobru, mult prea șef și peste măsură de protector. Slavă Cerului că moștenise frumusețea tatălui său, un chip cizelat care producea o primă impresie înainte ca el să deschidă gura, preluând controlul. Femeile cumsecade adoră bărbații protectori, iar mareea parte a celor nemăritate din oraș s-ar căsători cu Chase cât ai clipe. Era chipeș, ca și Rick și Roman.

Scopul ei era de a-și căsători cei trei fiți, și aşa va face. Dar mai întâi, vor trebui să-și dorească din partea unei femei ceva mai mult decât sex. Nu că ar fi ceva rău în privința sexului; în realitate, putea să mai mult decât plăcut, reflectă ea, aducându-și aminte. Dar problema ei era de fapt mintea închistată a fiilor ei. Ei erau *bărbați*.

Și fiindcă ea fusese cea care îi crescuse, știa exact cum gândeau. Rareori își doreau o femeie pentru mai mult de o noapte. Norocoasa avusesese parte de o lună, nici mai mult, nici mai puțin. Găsirea unei femei hotărâte, asta era soluția. Cu înfațisarea lor atrăgătoare, specifică neamului Chandler, femeile le cădeau la picioare. Însă bărbații, inclusiv fișii săi, își doresc ce nu pot avea, iar băieții ei aveau prea mult, cu prea mare ușurință.

Ispita lucrului interzis și placerea de a vâna dispăruseră. De ce s-ar gândi un bărbat la *până când moartea ne va despărți*, când femeia e dispusă să cedeze fără niciun angajament? Nu că Raina nu ar fi înțeleas generația actuală. O înțelegea. Dar adora în același timp legăturile vieții de familie – și era suficient de deșteaptă încât să-și dorească pachetul complet.

Însă în lumea de azi, femeia trebuie să-i ofere bărbatului o provocare. Emoție. Și chiar și atunci, Raina simțea că fiile ar da înapoi. Bărbații Chandler aveau nevoie de o femeie specială ca să le trezească interesul și să-l mențină. Raina ofta. Ce ironie ca ea, o femeie care avusese drept ideal propria căsnicie și copiii săi, să crească trei fii care considerau sacru cuvântul *burlac*. Cu atitudinea lor, ea nu va avea parte de nepoții pe care și-i dorea. Iar ei nu vor avea niciodată parte de fericirea pe care o meritau.

– Câteva recomandări, Raina. Doctorița închise repede graficul și ridică privirea. Îți sugerez să ai mereu în casă o sticluță cu comprimate antiacide, în caz de urgență. O ceașcă cu ceai se dovedește adesea cel mai bun remediu.

– Fără livrări de pizza la ore târzii din noapte, în concluzie? Întâlnii căutătura amuzată a tinerei doamne.

– Mă tem că nu. Va trebui să-ți găsești altă distracție.

Raina strânse din buze. Lucrurile pe care avea să le îndure în viitor. Pentru fiile săi. Vorbind de ei, Chase și Rick aveau să revină dintr-o clipă în alta, iar doctorița nu îi răspunse încă la cea mai presantă întrebare. Raina își lăsa privirea să alunece de-a lungul trupului zvelt al doctoriței.

– Nu vreau să insist, însă...

Dr. Graines rânnji, evident încă amuzată.

– Sunt căsătorită. Și chiar dacă nu aş fi fost, sunt convinsă că fiile dumneavoastră ar aprecia foarte mult dacă și-ar găsi singuri partenerele potrivite.

Raina își temperă dezamăgirea, fluturând mâna în semn de răspuns.

– Ca și cum fiile mei își vor găsi vreodată femeile care li se potrivesc. Sau ar fi bine să spun *soțiiile*. Nicio urgență de viață și de moarte nu i-ar putea sili să-și aleagă o femeie

și să se așeze la casa lor... Vocea Rainei deveni tărgănătă în timp ce sensul propriilor vorbe păru să prindă contur.

Urgență de viață și de moarte. Singurul lucru care i-ar convinge pe fiile săi să se însoare. *Propria ei* urgență de viață și de moarte.

În vreme ce planul ei începea să prindă formă, conștiința Rainei o imploră să renunțe la idee. Era o cruzime să-i facă pe fiile ei să creadă că e bolnavă. Pe de altă parte, era spre binele lor. Ei nu erau în stare să-i refuze nimic, nu în momentul în care ea avea cu adevărat nevoie de ei, iar ea, mizând pe firea lor bună, îi va conduce în cele din urmă spre acel „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“. Nu că ei ar ști sau ar aprecia asta.

Își mușcă buza. Era un risc. Dar fară nepoți, singurătatea se întrevedea dezolantă în viitorul său, așa cum, fără o soție sau o familie, se întrevedea și pentru copiii ei. Voia ca ei să aibă ceva mai mult decât case și vieți goale – genul acela de viață pe care îl avusese ea după moartea soțului său.

– Doamnă doctor, diagnosticul meu... e confidențial?

Tânăra femeie îi aruncă o privire piezișă. Fără îndoială că era obișnuită cu această întrebare în cazurile cele mai grele. Raina își verifică ceasul. Băieții ei trebuiau să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Noul ei plan, ca și viitorul familiei sale depindeau de răspunsul femeii, așa că Raina aștepta, bătând nerăbdătoare din picior.

– Da, este confidențial. Dr. Gaines dădu răspunsul râzând cât se poate de natural.

Raina se mai relaxă puțin. Își strânse mai bine pe corp halatul de spital din bumbac.

– Bine. Sunt convinsă că nu vei dori să fii obligată să eviți întrebările filor mei, așa că îți mulțumesc pentru tot. Întinse mâna și i-o strânse politicos, în timp ce în realitate își

dorea să o împingă pe femeie dincolo de draperie înainte de sosirea cavaleriei, împreună cu întrebările sale punctuale.

— A fost o plăcere și o experiență să vă cunosc. Dr. Fallon va reveni mâine la cabinet. Dacă până atunci vă mai deranjează ceva, nu ezitați să sunați.

— Oh, nu voi ezita, spuse Raina.

— Deci care-i povestea? Rick, fiul mijlociu, cel pe care nu era nimenei în stare să-l ignore, se strecu că dincolo de draperie, iar Chase îl urmă în deaproape. Firea nesăbuită a lui Rick era replica personalității mamei lui. Părul lui castaniu-închis și ochii de culoarea alunei semănau cu ale Rainei înainte ca ea să-și schimbe culoarea cu un blond în nuanță mierii pentru a ascunde cărunțeala.

Roman și Chase, pe de altă parte, se înscriau într-un alt registru, cu părul de un negru intens și ochi de un albastru strălucitor. Atât fiul cel mare, cât și cel mic erau întruchiparea perfectă a tatălui lor. Staturile lor impozante și nuanța închisă a părului lor îi aduceau întotdeauna aminte de John. Numai personalitatea le apartinea în exclusivitate.

Chase se postă în fața agitatului său frate, înfruntând-o pe doctoriță:

— Ce se întâmplă?

— Cred că starea de sănătate a mamei dumneavoastră e un subiect pe care ar dori să vi-l explice ea însăși, spuse doctoriță, strecându-se apoi dincolo de îngrozitoarea draperie multicoloră.

Ignorând zvâcnetul de vinovătie în favoarea a ceva mult mai bun, asigurându-se că ei îi vor mulțumi în cele din urmă, Raina clipi pentru a-și stăpâni lacrimile, ducând o palmă tremurătoare deasupra inimii. Apoi le explică fiilor ei starea delicată a sănătații sale și dorința pe care o avea de atâtă amar de vreme.

I

Roman se uită fix la frațele lui mai mari sau, mai exact, se uită lung la moneda de douăzeci și cinci de centi din mâna dreaptă a lui Chase. După ce primise telefonul în legătură cu problemele cardiaice ale mamei sale, Roman luase primul zbor cu plecare din Londra. Năvălise pe aeroportul JFK, luase imediat o cursă care făcea legătura cu Albany și închiriașe apoi o mașină care să ajungă într-o oră la reședința sa din Yorkshire Falls, situată la ieșirea din Saratoga Springs, New York. Era atât de obosit încât îl dureau oasele.

Iar acum putea adăuga și stresul la problemele lui. Datorită tulburărilor cardiaice ale mamei sale, unul dintre frații Chandler trebuia să-și sacrifice libertatea pentru a-i dări Rainei un nepot. Aruncarea monedei avea să decidă care dintre frați va purta povara, dar numai Rick și Roman puteau fi implicați. Cum el își făcuse deja datoria față de familie renunțând la colegiu pentru a prelua conducerea ziarului și a o ajuta pe mama lor să-i crească pe cei doi mai mici, Chase nu lua parte la aruncarea monedei – deși el își dorea contrariul. El voia ca lucrurile să fie echitabile. Rick și Roman insistaseră însă ca el să-și păstreze autonomia.

Va juca în schimb rolul executorului.

— Alegeti. Cap sau pajură, zise Chase.

Roman aruncă privirea spre tavanul nevopsit, uitându-se spre etajul copilăriei sale, acolo unde mama lor se odihnea după cum îi recomandase doctorul. Între timp, el și frații săi stăteau și așteptau pe podeaua prăfuită și pătată din loc în loc a garajului atașat de casa propriu-zisă. Același garaj în care ei își adăposteau bicicletele și mingile pe vremea când erau copii, locul unde Roman își ascundea berile când își închipuia că frații lui mai mari nu se aflau prin preajmă. și aceeași casă în care crescuseră ei și pe care mama lor o avea și acum mulțumită muncii susținute a lui Chase și succesului pe care îl obținuse el cu gazeta.

– Haideți, băieți, să spună careva, zise Chase, risipind tăcerea care se aşternea în jur.

– Nu e nevoie să vorbești ca și cum povestea asta îți-ar face placere, mormăi Rick.

– Tu îți închipui că chestia asta îmi face placere? Chase răsuci moneda între degete, frustrarea întinzându-i buzele. Chestia asta e o porcărie. Sunt al naibii de sigur că nu vreau să vă văd pe niciunul dintre voi renunțând la viața pe care și-a ales-o numai din pricina unui capriciu.

Roman era sigur că fratele lui cel mare se simțea atât de puternic fiindcă nu-și alesese singur drumul în viață. În schimb, i se încredințase peste noapte atât rolul de editor, cât și cel de părinte. La șaptesprezece ani, fiind cel mai mare dintre frați când tatăl lor decedase, Chase considerase că e de datoria lui să ia locul tatălui, să devină capul familiei. Asta era și motivația participării lui Roman la aruncarea monedei. El fusese cel care plecase din Yorkshire Falls pentru a-și realiza visurile, în timp ce Chase rămăsese în urma lui, renunțând la ale sale.

Amândoi, atât Roman, cât și Rick, îl priveau pe Chase

ca pe un model. Dacă Chase considera că înfricoșătoarea stare de sănătate a mamei și dorința ei profundă de a avea un nepot meritau un sacrificiu, atunci Roman trebuia să fie de acord. Nu numai că i-o datora fratelui său, însă împărtășea același sentiment al devotamentului față de familie.

– Suferința mamei nu e un capriciu, zise Roman către frații săi. Ea a spus că inima ei e slăbită și nu suportă stresul.

– Sau dezamăgirea, adăugă Rick. Mama nu folosește această expresie, dar știți al naibii de bine că asta a vrut să spună. Noi am dezamăgit-o.

Roman dădu din cap în semn de aprobare.

– Dacă nepoții o vor face fericită, atunci de noi depinde să-i oferim un puști ca să-l cocoloșească atâtă vreme cât se mai află printre noi și se poate bucura că e bunică.

– Știind că unul dintre noi are o căsnicie fericită o va scuti de o mare parte a stresului pe care trebuie să-l evite, zise Chase. Iar un nepot îi va oferi un nou sens în viață.

– Nu putem să-i oferim doar un cățeluș? întrebă Rick.

Roman înțelegea sentimentul. La douăzeci și unu de ani, stilul lui de viață făcea imposibil un trai așezat. Căsătoria și familia nu fuseseră prevăzute pentru viitor. Până în clipa de față. Nu că nu i-ar fi plăcut femeile, parfumul lor sau felul în care pielea lor catifelată aluneca pe trupul lui trezit la viață. Dar nu se putea imagina renunțând la propria carieră pentru a privi chipul unei singure femei la micul dejun, la capătul opus al mesei, tot restul vieții sale. Se cutremură, uimit că alegerile existenței lui ajunsescă într-un moment unic ca acesta.

Se întoarse către fratele lui mijlociu.

– Rick, tu ai mai tăiat o dată nodul gordian. Nu e nevoie să o faci din nou. Cu toate că Roman nu-și dorea să se